

Köpeny

*Lazíts ha tudsz Lazíts ha nem birod
magadra venni saját súlyodat
mint nagy köpenyt ami a földre nyom
királyi terhed így magától oszlik
Nem baj fiam
vannak kik még a súlyt
mit ország rak reájuk – viselik
vállukba mélyedt borzalmas köpenyt
mi mint a pókka földre rántaná
nehányukat a velejükbe csontjuk
mélyébe vájja országterbüket
beeszi magát testük lelkibe
hol nemes szívet bántanak a pántok
Nem baj fiam
még vannak kik a terhet
mint tüzes testet borító palástot
Trianont a bőrükön viselik
égő csuháját le nem rántva onnan
minden áldott nap befalazva önnön
sóval varas sebeik recsegő
ördögkemény felületére vonják
hogy ne lássák rokon népeink
mint vérzik el belülről Magyarország*

*Nem baj fiam
vannak kik összezárt
bulldogfogak porával elegyített
ebetetlen keserves ételük
nyelik melyben a zöld beléndek
mit belefőztek a szomszédi népek
úszik mint Magyarország címere
hogy megdöglük bele
de régi technikával úgy csinálja
mintha még nem jött volna el halála*

*Még él fiam
kis zeg-zugokba rejtve mint a néptanító
suttogja el
hogy sose adja fel
Hogy míg a sír rá nem lebel
ő sose adja fel
még ha a földön nincs számára hely
ő sose adja fel
ha mindig túrni és remélni kell
ő sose adja fel
ha beborítja vállát a lepel
ő sose adja fel
ha fene földbe rántja a teher
ő sose adja fel
a nemzetét eszméletét
ő sose adja fel
érted fiam?
Ő sose adja fel.*

Párbajbős

*Testemmel fogtam föl az életet
eszem nem volt – a párbajmértetet –
mint vak huszár szúrtam és védekeztem
óvatlanul a páston szerelemben
szép kicsi nőket halálra sebeztem
a vértet pedig soba le se vettem
ne lássák meg a csökött hadnagyot
hogy mindenestől nyomorék vagyok
– miközben kora nagy költője lett –
kinek kezében csak üveg a kard
és maga se tudta hogy mit akart
családöt szerelmet költészetet
s csodálkozott amikor vége lett.*

Nem – isten

*Már nem azt mondom amit akarok
már nem is az „vagyok aki vagyok”
istentelenül lettem Istené
azáltal hogy az Isten elhagyott.
(2006)*